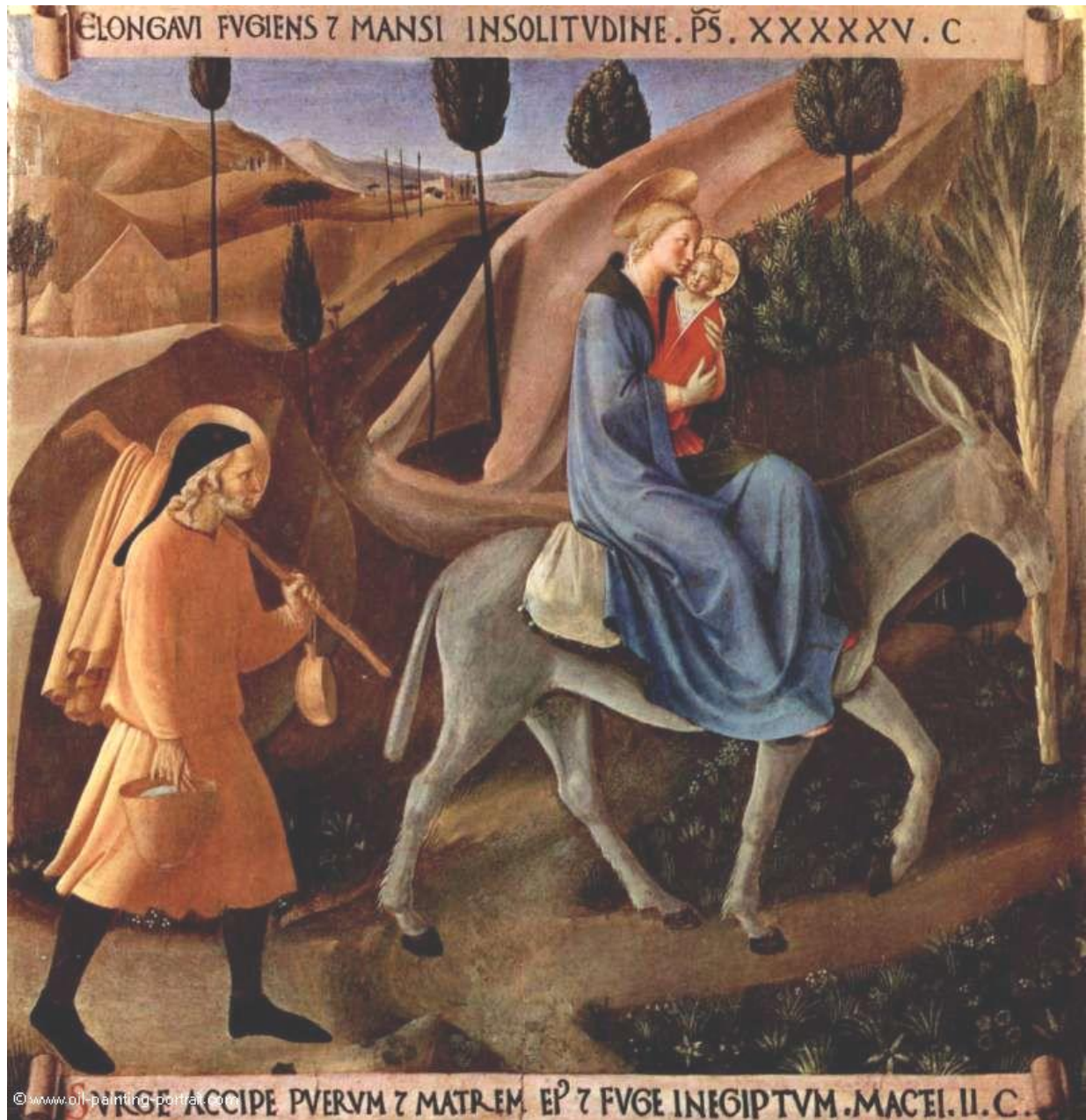

MISEREND

2019. JANUÁR–JÚNIUS

Patrona Hungariae Kápolna

Fra Angelico (+1455 Rómában): Menekülés Egyiptomba

H-1146 Budapest, Thököly út 116/I/3.

Info: Katholisches Bildungshaus, Jaidhof 1

A-3542 Jaidhof / Gföhl

Tel.: 02716-6515; Fax: 02716-6515 20; www.fsspx.at

J A N U Á R 2019

- 2019.01.05. szombat **Szűz Mária engesztelő szombatja**
18:00 szentmise
- 2019.01.06. vasárnap **VÍZKERESZT (I. oszt.)**
9:30 Rózsafüzér, gyónási lehetőség
10:00 ünnepi szentmise szentségi áldással
- 2019.01.19. szombat Szűz Mária szombatja (IV. Oszt.)
Szent Márius, Márta, Audifax és Abakum vértanúk
16:30 (!) szentmise
- 2019.01.20. vasárnap **Vízkereszt utáni 2. vasárnap (II. oszt.)**
9:30 Rózsafüzér, gyónási lehetőség
10:00 Ünnepi szentmise

F E B R U Á R

- 2019.02.02. szombat Gyertyaszentelő Boldogasszony (II. oszt.)
18:00 szentmise
- 2019.02.03. vasárnap **Gyertyaszentelő Boldogasszony egyedi ünnepe (II. oszt.)**
9:30 Rózsafüzér, gyónási lehetőség
10:00 Gyertyaszentelési szentmise
- 2019.02.16. szombat Szűz Mária szombatja (IV. Oszt.)
16:30 (!) szentmise
- 2019.02.17. vasárnap **Hetvenedvasárnap (II. oszt.)**
9:30 Rózsafüzér, gyónási lehetőség
10:00 ünnepi szentmise

M Á R C I U S

- 2019.03.02 szombat **Szűz Mária engesztelő szombatja (IV. oszt.)**
18:00 szentmise
- 2019.03.03. vasárnap **Ötvened vasárnap (II. oszt.)**
9:30 Rózsafüzér, gyónási lehetőség
10:00 ünnepi szentmise
- 2019.03.06. szerda **Hamvazószerda** (kötelező böjti és megtartóztatási nap)
- 2019.03.16. szombat Kántorböjt Szombatja (II. oszt.)
18:00 Szentmise; hamvazkodás

2019.03.17. vasárnap **Nagyböjt 2. vasárnapja** (I. oszt.); hamvazkodás
9:30 Rózsafüzér, gyónási lehetőség
10:00 ünnepi szentmise

Á P R I L I S

2019.04.06. szombat **Szűz Mária engesztelő szombatja;**
Nagyböjt 4. vasárnapja utáni szombat (III. oszt.)
16:30 (!) szentmise

2019.04.07. vasárnap **Szenvedés 1. vasárnapja** (I. oszt.)
9:30 Rózsafüzér, gyónási lehetőség
10:00 ünnepi szentmise

2019.04.21. vasárnap **HÚSVÉTVASÁRNAP** (I. oszt.)
9:30 Rózsafüzér, gyónási lehetőség
10:00 ünnepi szentmise
(vendéglátás a kápolna előterében)

M Á J U S

2019.05.04. szombat Nincs szentmise

2019.05.05. vasárnap **Jó Pásztor vasárnapja** (II. oszt.)
9:30 Rózsafüzér, gyónási lehetőség
10:00 ünnepi szentmise szentségi áldással

2019.05.18. szombat **Szent Venáncius vértanú** (III. oszt.)
18:00 szentmise

2019.05.19. vasárnap **Húsvét utáni 4. vasárnap** (II. oszt.)
9:30 Rózsafüzér, gyónási lehetőség
10:00 ünnepi szentmise

J Ú N I U S

2019.06.08. szombat Pünkösöd vigíliája (I. oszt.)
ESZTERGOMI Nincs szentmise
ZARÁNDOKLAT *(a zárándoklatunk miatt; Lásd információs lapot)*

2019.06.09. vasárnap **PÜNKÖSD VASÁRNAP** (I. oszt.)
9:30 Rózsafüzér, gyónási lehetőség
10:00 ünnepi szentmise szentségi áldással

2019.06.22. szombat	Nincs szentmise (<i>Családi nap Jaidhofban</i>)
2019.06.23. vasárnap	Pünkösöd utáni 2. vasárnap (II. oszt.)
	9:30 Rózsafüzér, gyónási lehetőség
	10:00 ünnepi szentmise
2019.06.29. szombat	Nincs szentmise (<i>Papszentelés Zaitzkofenben</i>)
2019.06.30. vasárnap	Jézus Szentséges Szívének ünnepe (II. Oszt.)
	9:30 Rózsafüzér, gyónási lehetőség
	10:00 ünnepi szentmise szentségi áldással

Időpontok az Osztrák Tartományban

és a zaitzkofeni papi szemináriumban

Hét. 01.14. – Szo. 01.19.	Lelkigyakorlat a cseh férfiak számára Jaidhofban
Szo. 02.02.	Beöltözés / tonzura Zaitzkofenben
Vas. 02.03.	Kisebb szentelések Zaitzkofenben
Hét. 02.04. – Szo. 02.09.	Lelkigyakorlat férfiak számára Jaidhofban
Hét. 02.25. – Szo. 03.02.	Lelkigyakorlat nők számára Jaidhofban
Sze. 03.06.	Hamvazószerda
Pén. 03.08. – Vas. 03.10.	Lelkinapok a cseh lányok számára Jaidhofban
Pén. 03.15. – Vas. 03.17.	Lelkinapok a horvátok számára Jaidhofban
Pén. 03.22. – Vas. 03.24.	Lelkinapok édesanyák számára Jaidhofban
Szo. 04.06.	Szubdiakónus szentelés Zaitzkofenben
Vas. 04.21.	HÚSVÉTVASÁRNAP
Sze. 05.01.	Gyalogos zarándoklat Gföhlbe (Jaidhof) - Maria Bründl
Vas. 05.05.	Mária körmenet Bécsben
Szo. 05.11. - Vas. 05.12.	Haramdrendiek találkozója Jaidhofban
Szo. 05.25.	Fatimai zarándoklat Kärntenben (Lendorf - Maria in
Hohenburg)	
Szo. 06.08.	Diakónus szentelés Zaitzkofenben
Szo. 06.08.	Esztergomi Zarándoklat
Pén. 06.07. - Hét. 06.10.	Pünkösdi zarándoklat: Chartres-Párizs
Csü. 06.20.	Úrnapi körmenet Jaidhofban
Csü. 06.20. - Vas. 06.23.	Családi nap Jaidhofban
Szo. 06.29.	Papszentelés Zaitzkofenben
Július 23. - 25.	Gyalogos zarándoklat Mariazellbe
<u>nyári táborok</u>	
Július 07. - 20.	Fiúk nyári tábora Jaidhofban
Július 20. – Augusztus 08.	Leányok nyári tábora Jaidhofban

Kegyelemteljes, boldog Karácsonyt

és

áldott 2019-os Új Évet

kívánunk szívből Önöknek

P. Stefan Frey

P. Anton Odermatt P. Georg Pfluger P. Klaus Wilhelm

P. Rainer Becher P. Papp Péter P. Marko Tilošanec

P. Kornelije Grgić Br. Theodorus Br. Simonas

Ehrw. Sr. Patrícia Ehrw. Sr. Rosa María Frau Heigl Fr. Winkler

a tartomány székhelyéből, Jaidhofból

„Örvendezetek minden időben az Úrban, mert az Úr közel van!”

(Introitus és olvasmány)

(Prédikáció Advent 3. Vasárnapján Budapesten 2018. December 16.)

Kedves Testvérek!

Az advent a bűnbánat ideje, a bűnbánaté, mely elengedhetetlen ahhoz, hogy méltón és tiszta lélekkel készüljünk a mi Urunk és Üdvözítőnk születésének ünnepére. Ezzel együtt, a bűnbánat közepette is örvendezhetünk, erre sarkal minket Szent Pál is, amikor ezt olvassuk tőle: „*Örüljete minden időben az Úrban! Még egyszer mondom nektek: örvendezzete!*”

Tudunk azonban parancsra, mintegy gombnyomásra örülni?! Mégiscsak emberek vagyunk, akikre hatnak a körülmények, társas viszonyaink, sőt mi több, még az időjárás is befolyásolja kedélyállapotunkat. Aquinói Szent Tamás szerint az öröm nem önálló erény, hanem az Isten és felebarátaink iránti szeretetből fakad, tehát ennek türelmes gyakorlásával elsajátítható.

Erre tanít minket az adventi időszak két nagy szentje, Keresztelő János és a Szűzanya.

Rögtön fölmerülhet bennünk a kérdés: hogyhogy Keresztelő Szent János, hiszen ő éppen arról ismert, hogy aszketikus életet élve a bűnbánatról prédikált a Jordán-folyónál? A következő mese vezethet a megoldásra:

Egyszer a pokolban azon tanakodtak az ördögök, hogyan tehetnék boldogtalanná az embereket. Előáll az egyik: „Küldjete föl engem közéjük, majd én megmutatom, hogyan kell boldogtalanná tenni őket!” Kérdezik tőle a többiek, mégis mi módon. Azt feleli erre a pokolfajzat: „Betegséggel sújtom őket, azzal fogom megkeseríteni az életüket.” Azt mondja erre a többi ördög: „Áááá, nem ér az semmit, hányan szenvednek már most is betegségektől, mégis derűvel és boldogságban élnek napjaikat!” Előugrik erre egy másik sátánfattyá: „Küldjete engem, majd én megmutatom!” Kérdezik tőle, miképpen. Azt feleli: „Olyan szegénységet és nélkülözést szabadítok rájuk, hogy sírni és vonyítani fognak boldogtalanságukban!” Azt mondják erre a többiek: „Felejtsd el, hány koldusszegény ember él a földön, mégis mennyien vannak közöttük, akik boldogok és elégedettek!” Toppant ekkor egy nagyot a harmadik ördög és azt mondja: „Ha engem küldtök, én biztosan sikerrel járok. Én ugyanis olyan vágyakat és kívánságokat plántálok az emberek szívébe, melyek soha sem fognak teljesülni. Ezzel fogom boldogtalanná tenni életüket.” No, ezt már a társai is helybenhagyták, úgyhogy azon íziben föl is küldték ebbe a nyomorult árnyékvilágba, hogy kezdje meg munkáját. A vén patás nem is teketóriázott sokat, nosza, föl is kereste mindjárt a munkásokat, hogy munkaadóik jólétével haragítsa föl őket. Miután elégedetlenséget szított szívében és szembe fordította őket az urakkal, rögtön kanyarodott is útja a kereskedőkhöz. Azokat meg versenytársaik sikereivel hergelte föl, elhítve velük, hogy csak a folyamatos gyarapodással győzhetik le azokat. Utoljára a gyerekeket környékezte meg, kiknek lelkében olyan kívánságokat ébresztett, melyeket soha nem tudnak elérni, bárhogy is hajszolják érte szüleiket. Így költözött az elégedetlenség az emberek szívébe, ettől fogva morgolódnak mindenért, emiatt jelent meg közöttünk a boldogtalanság, az irigység és a gyűlölet.

Eddig tartott a mese, a valóság azonban nincsen ettől távol. Amikor az Allensbach Véleménykutató Intézet 2007-ben arra kereste a választ, mennyire érzik magukat boldognak az emberek Németországban, arra a lehangoló eredményre jutott, hogy a megkérdezettek mindössze 15%-a elégedett az életével. Bő termést hozott a Sátán gonoszsága és cselvetése? Sajnos igen. Sikerült már földi létünket is pokolivá tennie teljesíthetetlen vágyainkkal és kívánságainkkal. Mi magunk is tudjuk, hogy gyötörnek és kínoznak minket ezek, mint ahogy azt is tudjuk, hogy csak egyféleképpen vagyunk képesek megszabadulni tőlük, mégpedig úgy, hogy lemondunk ezekről, hogy határozottan félretoljuk őket életünkéből. Ezért mondják találóan németül: „*wunschlos glücklich*”, azaz „*vágyak nélkül boldogan*”. A vágyainktól és kívánságainktól való elszakadástól függ, mennyire sikerül boldoggá válnunk az életben.

Konzumidióta világunkhoz képest Keresztelő Szent János maga volt a megtestesült meglegedettség. Semmi sem utal rá, hogy boldogtalan lett volna, hiszen igénytelensége és Isten iránti alázatossága meggátolták, hogy boldogtalanná váljon. Hiába tekintettek Jézushoz hasonlóan rá is félelemmel vegyes gyanakvással, vetették meg életmódja miatt, a meg nem értettség és az ármánykodás nem vette el hitét. A hozzá hasonló emelkedett lelkek ugyanis

nem e világból valók, őket nem lehet földi hívságokkal és gáncsoskodással tönkretenni. Vágyuk és kívánságuk nem más, mint Isten akaratába belenyugodni, neki hű szolgává válni.

Kedves Testvérek!

Mi ugyan nem élhetünk Jánoshoz hasonlóan mindenről lemondva odakinn a pusztában, a szerénységet és mértékletességet azonban valamennyien gyakorolhatjuk. Tény, hogy jelen körülményeink között túl gazdagok vagyunk ahhoz, hogy őt követve igazán elégedettek lehessünk. Bátorságra van szükségünk ahhoz, hogy alázatosak legyünk, és nemet mondjunk az ördög incselkedéseire. Így tudunk csak lelkünkben békét és nyugalmat teremteni, a megszülető Üdvözítőnek szívünkben szállást adni. Ahogy nem véletlen az sem, hogy szegény pásztorok voltak azok, akik elsőként fedezték föl a betlehemi jászolban a megváltó Kisdedet, akik először élték át a Messiás eljövetele okozta örömet.

Ahhoz, hogy mi magunk is boldogok legyünk és örülni tudjunk, négy dologra kell törekednünk:

1. Le kell mondanunk a nagy igényekről, Isten akaratába belenyugvónak, alázatosnak kell lennünk. Ahogy Szent Pál mondja a Zsidókhoz írt levelében: *„Idegenek és zarándokok vagyunk a földön”* (Zsid 11,13), vagyis semmit sem vihetünk magunkkal a másvilágra.
2. Ahhoz, hogy életünk örömmel legyen teli, igyekeznünk kell másoknak is örömet okozni, szükségüket észrevenni, bajukban őket megsegíteni. Ne feledjük, az Evangélium által is kiemelt felebarátaink iránti szeretet valódi gyógyítóerővel bír. Ahogy Szent Teréz mondta: *„El akartam feledni magam, hogy másoknak örömet okozhassak. Ettől fogva váltam igazán boldoggá.”*
3. Figyelnünk kell a teremtett világot, a természetet és az emberi munka gyümölcseit, hiszen ezekben nemcsak Isten nagyszerűségét, de a boldogsághoz vezető szabályokat, alapigazságokat is fölfedezhetjük. Mindezekért naponta hálát adhatunk Istennek, ezáltal is elégedett, örvendező lelkű emberré válhatunk.
4. Végül, de nem utolsósorban örülnünk kell annak is, hogy a Mindenható Atyával, Fiúval és Szentlélekkel természetfölötti kapcsolatot ápolhatunk, amikor részesülünk a katolikus keresztény hitigazságokban és szentségekben, amikor részt vehetünk a szentmisén, amikor az Urat követve öröm tölti el szívünket az egyházi ünnepeket végigkísérve.

Az adventi szent időbe belecsendül azonban a Magnificat, a Boldogságos Szűz hálaéneke is: *„Magasztalja lelkem az Urat, és szívem ujjong üdvözítő Istenemben. [...] mert nagyot művelt velem ő, aki Hatalmas, ő, akit Szentnek hívunk...”* (Lk 1,46-47,49) Nekünk is jó okunk van rá, hogy vele együtt dicsérjük Istent, hiszen kiszabadított minket a bűn sötétségéből, a keresztség által megajándékozott minket az istengyermekség kegyelmével, a szentgyónás által pedig bűneink bocsánatával. Majd így folytatja Mária énekét: *„az éhezőket minden jóval betölti, a gazdagokat elbocsátja üres kézzel”* (Lk 1,53) A Mindenható egyszer majd az őket

megillető helyre fogja ültetni mind a szegény Lázárt, mind a dőzsölő gazdagot. Egyszer eljön az igazság órája, az egy és igaz Isten beváltja ígéreteit.

Ne hagyjuk, hogy sikerüljön az ördög mesterkedése, hogy elhatalmasodjon rajtunk a világ elégedetlensége, a hiábavaló sóvárgások a talmi dolgok után! Katolikus keresztények vagyunk, Isten kiválasztott és üdvösségre hívott gyermekei, akikre érvényesek az apostol szavai: „*Örüljete minden időben az Úrban! Még egyszer mondom nektek: örvendezzete!* [...] *Mert közel az Úr!*” Úgy vigyázzunk hát erre az Isten iránti, forró, örömmel teli szeretetünkre, mint hajdan a tűzhely féltve óvott lángjára, hogy Megváltónk hasonlóképp helyet találhasson szívünkben, mint valaha a betlehemi jászolban! Ámen.

Msgr. Marcel Lefebvre: Nyílt levél a tanácstalan katolikusokhoz

(részlet)

XIX. fejezet

Ti, tanácstalan katolikusok, akik szomorúsággal és szorongással szemlélitek az események folyását, talán félték részt venni egy igazi misén, minden vágyatok ellenére, mert elhitették veletek, hogy ez a mise tiltva van. Ti talán már nem mentek a munkásruhás papok után, de bizonyos gyanakvással szemlélitek a reverendás papokat, mintha ezek valamilyen egyházi büntetésbe estek volna, hiszen, aki őket felszentelte, nemde egy felfüggesztett püspök? Ti attól félték, hogy az Egyházon kívül kerültök; elvileg ez a félelem dicséretes, de az egész dolog rosszul van megvilágítva. El fogom Nektek mondani, hogy miben állnak azok az egyházi büntetések, amiket kaptam, és amik miatt hangosan ujjongtak a szabadkőművesek és a marxisták. Egy rövid történet bevezetőül szükségesnek látszik, hogy mindezek jól érthetőek legyenek.

Amikor misszionáriusként Gabonba küldtek, a püspököm azonnal kinevezett teológia-professzornak a Libreville-i szemináriumba, ahol 6 éven át vettem részt a papképzésben. Tanítványaim közül később többen elnyerték a püspökség kegyelmét. Amikor Dakarban püspök lettem, úgy tűnt, hogy legfőbb feladatomban a hivatások keresése és olyan fiatalok képzése, akik válaszoltak Isten hívására. Ezeket kell elvezetni a papszentelésig. Nagy öröömre szolgált, amikor pappá szentelhettem a későbbi dakari utódomat, Mgr. Thiandoumot és Mgr. Dionnet, a jelenlegi Thiés-i (Szenegál) érseket.

Azután visszatértem Európába, hogy betöltssem a Szentlélek- atyák általános főnöki tisztségét, ahol megpróbáltam fenntartani a papképzés lényeges értékeit. Be kell vallanom, hogy már akkor is, a hatvanas évek elején, a nyomás oly nagy volt, a nehézségek oly hatalmasak, hogy nem tudtam elérni azt az eredményt, amit szerettem volna; nem voltam képes megtartani a római francia szemináriumot (amely a mi kongregációnk vezetése alatt állott) abban a helyes irányban, amerre indítottuk, amikor 1920 és 1930 között mi magunk ott voltunk. 1968-ban lemondtam, hogy ne kelljen elfogadnom a generális káptalannak az

eddiggi katolikus hagyománnyal ellentétes szellemű reformvállalkozását. Már e dátum előtt is számos meghívást kaptam családoktól és papoktól, akik különböző helyekre hívtak, hogy irányítsam a papképzést. Bevallom: nagyon ingadoztam. Kötelezettségeimtől megszabadulva arra gondoltam, hogy visszavonulok, de akkor a svájci fribourgi egyetemre gondoltam, amelyben akkor még a tomista tanítás szabta meg a fő irányt. A püspök, Mgr. Charriere, tárt karokkal fogadott. Béreltem egy házat, 9 seminaristát fogadtunk be, akik az egyetemi kurzusokat végezték és a maradék időben éltek a seminaristák igazi életét. Hamarosan kinyilvánították szándékukat, hogy így akarják folytatni, a jövőben együtt akarnak dolgozni, és miután átgondoltam a dolgot, elmentem megkérni Mgr. Charriere-t, hogy írjon alá egy dekrétumot egy „Testvérület“ alapításáról. O jóváhagyta a szabályokat, és így született meg 1970. november 1-jén a „Szent X. Piuszról elnevezett Papi Testvérület“. Ezt kánonjogilag a fribourgi egyházmegyében alapítottuk meg.

Meg fogjátok érteni, hogy ezek a részletek is fontosak. Egy püspöknek kánonilag joga van a saját egyházmegyéjében létrehozni társulatokat, amelyeket Róma automatikusan elismer, mégpedig oly módon, hogy ha egy másik püspök, az előbbi utódja, el akarná törölni ezeket, nem tehetné meg anélkül, hogy Rómához fordulna. A római hatóság azt védi, amit az első püspök tett, hogy ezek a társulatok ne legyenek bizonytalanságnak kitéve, ami kártékonyan befolyásolná fejlődésüket. így szándékolja ezt az egyházjog (493. can.).

Tehát a Szent X. Piuszról elnevezett Papi Testvérületet ennek következtében Róma teljesen törvényes módon ismerte el, jóllehet püspöki, és nem pápai jogú intézményként. De ez utóbbi nem feltétlenül szükséges követelmény. Vannak egyházmegyei jogú szerzetesi kongregációk százai, amelyeknek házaik vannak az egész világon.

Ha ez Egyház elfogad egy alapítást, egy egyházmegyei társulatot, ezzel együtt azt is elfogadja, hogy az képezi a tagjait; ha ez szerzetesi kongregáció, elfogadja, hogy annak van egy noviciátusa, képzési háza. Számunkra ezek a szemináriumaink. 1971. február 18-án Wright bíboros, a Papi Kongregáció prefektusa küldött nekem egy bátorító levelet, amelyben biztosított, hogy a Testvérület „nagyon is összhangban lehet azzal a zsinati céllal, amire a mi Szent Kongregációnk is törekszik, tekintettel a papságnak a világban való feloldódására. 1972 novemberében, a francia püspöki kar lourdesi teljes ülésén mégis „vad szemináriumról“ beszéltek anélkül, hogy bármely jelenlévő püspök az Écone-ban lévő szeminárium jogi helyzete miatt szükségképpen tiltakozott volna.

Miért tekintenek bennünket vadnak? Mert nem adtuk oda a ház kulcsát a seminaristáknak, hogy az egész éjszakát a maguk kedve szerint tölthessék, mert nem engedélyeztük nekik, hogy a televíziót este 8-tól 11-ig nézzék, mert nem hordanak garbó nyakú inget, és jelen vannak minden reggel a szentmisén ahelyett, hogy ágyban maradnának az első előadásokig.

Mégis Garonne bíboros (a Katolikus Nevelés Kongregációjának prefektusa) azt mondta nekem, amikor ebben az időszakban találkoztunk: „Önök nem függnek egészen tőlem, és csupán egy dolgot akarok Önnek mondani: kövessék a Ratio fundamentálist, amit a szemináriumok alapítására adtam ki, amit minden szeminárium tartozik követni.“ A Ratio fundamentális előírja, hogy a szemináriumban még latinul tanítsanak, és a tanulmányok

Szent Tamás tanítását kövessék. Ezt feleltem: „Eminenciás Uram! Azt hiszem, egyedül mi követjük ezt.“ Ez ma még igazabb, és a Ratio fundamentális még mindig érvényben van. Mit vethetnek tehát a szemünkre?

Amikor egy igazi szemináriumot kellett nyitni, és kibéreltem az Econe-i házat, az egykori főúri nyaralót, megkerestem Mgr. Adamot, a sioni püspököt, aki beleegyezését adta. Ez az alapítás nem egy általam kigondolt távlati terv eredménye, hanem gondviselészerűen adódott. Azt mondtam: „Ha ez a mű elterjed az egész világon, jele lesz annak, hogy az Isten akarja.“ A seminaristák száma évről évre növekedett: 1970-ben 11-en, 1974-ben 40-en léptek be. Nyugtalanág terjedt el az újítók között: nyilvánvaló volt, hogy ha mi kiképezzük ezeket a seminaristákat, ez abból a célból történik, hogy felszenteljék őket, és a leendő papok hűségesek lesznek az Egyház miséjéhez, a Hagymány miséjéhez, ahhoz a miséhez, ami a múltban folyamatosan létezett. Nem kell máshol keresni a támadások okát, amelynek célpontjai lettünk; nem lehet találni semmi mást. Écone veszélyesnek mutatkozott a neo-modernista Egyház számára, fontos volt védekezni ellene, mielőtt túlságosan késő lenne.

Így történt, hogy 1974. november 11-én az első hóval megjelent két apostoli vizitátor, akiket egy VI. Pál pápa által kinevezett bizottság küldött ki, amely három bíborosból állt. A bizottság tagjai Garonne, Wright és Tabera bíborosok voltak. Ez utóbbi a Szerzetesi Kongregáció prefektusa volt. A két vizitátor kihallgatott 10 professzort és a 104 közül 20 növendéket. Engem is kihallgattak, két nap múlva távoztak, kellemetlen benyomást hagyva maguk után. Botránys kérdéseket tettek fel a seminaristáknak, a házas emberek pappá szentelését normális dolognak tartották, kijelentették, hogy nem fogadnak el változatlan igazságot és kétségeiket fejezték ki a mi Urunk feltámadásának hagyományos felfogását illetően. A szemináriumról semmit sem mondtak és nem hagytak hátra semmilyen jegyzőkönyvet. A felvetett témák miatt méltatlankodva egy nyilatkozatot tettem közzé, amely e szavakkal kezdődik:

„Teljes szívvel-lélekkel ragaszkodunk a katolikus Rómához, a katolikus hit és e hit fenntartásához szükséges hagyományok öréhez, az örök Rómához, a bölcsesség és igazság úrnőjéhez.

Ezzel szemben visszautasítunk és mindig is visszautasítottunk Róma részéről minden neo-modernista és neo-protestáns tendenciát, ami világosan megnyilvánul a II. Vatikáni Zsinatban és a zsinat után minden reformban, amely ebből származott.“

A kifejezések kétségtelenül kissé hevesek voltak, de jól visszaadták és ma is helyesen tükrözik gondolataimat. Erre a szövegre való tekintettel határozta el a bíborosi bizottság, hogy lecsap ránk, mivel a szemináriummal kapcsolatban ugyanezt nem tudta megtenni. A bíborosok nekem két hónappal később azt mondták, hogy az apostoli vizitátorok jó benyomást szereztek vizsgálatuk alkalmából.

A következő február 13-án Rómába hívtak „beszélgetésre“ néhány pont megvilágítása céljából. Számomra kétségtelennek tűnt, hogy csapdáról van szó. A beszélgetés elejétől fogva tipikus bírói kérdéssorozattá változott. Egy második is következett március 3-án, és két hónappal később a bizottság „Őszentsége teljes jóváhagyásával“ közölte velem, hogy Mgr. Mamié, Fribourg új püspöke visszavonta az elismerést a Testvérülettel kapcsolatban,

amelyet elődje adott. E tény alapján mind az alapítás, mind az Écone-i szeminárium elvesztette létjogosultságát.“

Anélkül, hogy megvárta volna ezen döntéseinek közzétételét, Mgr. Mamié ezt írta nekem: „Közlöm, hogy visszavonom az elődöm által megadott engedélyeket a X. Piuszról nevezett Papi Testvérületre vonatkozóan, különösen az 1970. november 1-i alapítási határozatot. Ez a döntés azonnal érvénybe lép.“

Ha kellőképpen követtetek, megállapíthatjátok, hogy ez a betiltás Fribourg püspöke és nem a Szentszék által történt. A 493. kánon értelmében ez teljesen jogtalan intézkedés volt, az illetékesség hiánya miatt.

De hozzá kell tennünk az elégséges ok hiányát is. A határozat nem támaszkodhat másra, mint az én 1974. november 21-i nyilatkozatomra (amelyet a bizottság „minden pontban elfogadhatatlannak” ítélt), mivel az említett bizottság szavai szerint az apostoli látogatás eredményei kedvezőek voltak. Ám az én nyilatkozatomat sohasem ítélte el a Hittani Kongregáció, amely egyedül illetékes megítélni, hogy ellentétes-e a katolikus hittal. „Minden pontban elfogadhatatlannak” csak a három bíboros értékelte, annak alapján, ami hivatalosan „beszélgetés” maradt.

Magának a bizottságnak jogszerűsége sohasem lett bizonyítva. Milyen pápai aktus hozta létre? Milyen időpontban? Milyen formában? Ki hitelesítette? Az a tény, hogy a római hatóságok nem szoktak ilyen módon bizottságot létrehozni, megengedi, hogy kételkedjünk a létezésében. „Jogkétség esetén a törvény nem kötelez” — mondja a kánonjog. Még kevésbé, amikor az illetékesség, illetve a hatóság léte kétséges. Az „Öszentsége teljes jóváhagyásával” kifejezés jogilag nem elégséges: nem pótolja a határozatot, amely létrehozza a bíborosi bizottságot és meghatározza a hatalmát.

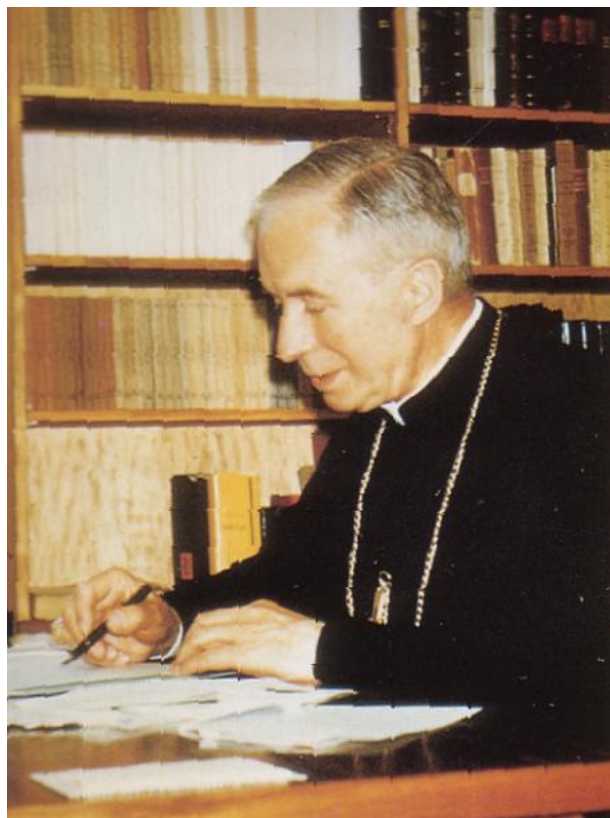
Ez a számos eljárási szabálytalanság semmissé teszi a Testvérület betiltását. Nem szabad elfelejteni, hogy az Egyház nem náci vagy marxista típusú totalitárius társaság, és a jog, még abban az esetben is, ha tiszteletben tartják — e jelen ügyben ez nem történt meg —, nem abszolút érvényű. A jog az igazsághoz, a hithez, az élethez képest relatív valami. A kánonjog azzal a céllal lett megalkotva, hogy a lelki életünket segítse és így vezessen el minket az örök életre. Ha úgy alkalmazzák, hogy akadályozza az örök élet elérését, illetve bármilyen módon gátolja lelki életünket, kötelesek vagyunk nem engedelmessé válni, pontosan úgy, hogy egy népen belül a polgárok kötelesek nem engedelmessé válni az abortusz-törvénynek.

De hogy jogi vonalon maradjunk, két egymás utáni keresetet adtam be az Apostoli Signaturához, amelynek a civil jogban a Legfelsőbb Bíróság a megfelelője. De a vatikáni államtitkár, Mgr. Villot megtiltotta az Egyház Legfelsőbb Bíróságának a keresetek elfogadását, ami azt jelenti, hogy a végrehajtó hatalom beavatkozott a bírói hatalomba.

XX. fejezet

Egy tény kétségtelenül meglephetett benneteket: ennek az ügynek egyetlen pillanatában sem merült fel a mise kérdése, ami mégis a konfliktus középpontjában van. Ez a mesterséges csend azt jelenti, hogy Szent V. Piusz rítusa érvényben maradt.

Ebben a témában a katolikusok teljesen nyugodtak lehetnek: ezt a misét nem tiltották be, és nem is tilthatják be. Szent V. Piusz, aki — ismétlem — nem újonnan alkotta meg, hanem „helyreállította a misekönyvet az ősi szabályok és az egyházatyák rítusa szerint“, minden biztosítékot magad nekünk a „Quo Primo“ kezdetű bullájában: „Elhatároztuk és kinyilvánítjuk, hogy az előljárók, adminisztrátorok, kanonokok, káplánok és bármilyen néven nevezendő más papok és bármilyen rendhez tartozó szerzetesek nem mutathatják be a misét másként, mint ahogy lerögzítettük, és soha senki se legyen kényszerítve elhagyni ezt a misekönyvet, vagy hatályon kívül helyezni, illetve módosítani ezt az utasítást, hanem maradjon mindig jogerős és érvényes teljes erejében... Ennek ellenére valaki megengedne magának ilyen változtatást, tudja meg, hogy magára vonja a Mindenható Isten és az O szent apostolainak, Péter és Pálnak felháborodását.“

Feltéve, hogy a pápa visszavonhatja ezt az örökös rendelkezést, kell, hogy ezt szintén ünnepélyes aktussal tegye. A „Missale Romanum“ kezdetű, 1969. április 3-án kelt Apostoli Konstitúció engedélyezi „VI. Pál miséjét“, de kifejezetten semmiféle tilalmat nem tartalmaz a tridenti misével kapcsolatban. Ezzel kapcsolatban mondta Ottaviani bíboros 1971-ben: „Tudtommal a tridenti mise nincs eltörölve.“ Mgr. Adam ugyan azt állította a svájci püspökök plenáris ülésén, hogy a „Missale Romanum“ megtiltotta ezt a misét, de kijelentését visszavonta, miután nem tudott felelni arra a kérdésre, hogy milyen szavakkal lett ez a tilalom kihirdetve.

Ebből következik, hogy ha egy papot ezen a címen büntettek meg (mondjuk: kiközösítettek), az elítélés feltétlenül érvénytelen. Szent V. Piusz szentesítette ezt a szentmisét, egy pápa nem tehet érvénytelenné egy szentesítést, még kevésbé egy szent pápa szentesítését. Teljes nyugalommal mondjuk ezt a szentmisét, és minden hátsó gondolat nélkül vehetnek részt rajta a hívek: ez a mise a legjobb eszköz a hitük táplálására.

Annyira igaz ez, hogy Öszentsége, II. János-Pál pápa sok évi hallgatás után a szentmisével kapcsolatban meglazította a katolikusok nyakára tett örvet. Az Isteni Kultusz Kongregációjához 1984. október 3-án kelt levele újra „engedélyezi“ Szent V Piusz rítusát azon hívek számára, akik ezt kérik. Ő persze feltételekhez köti a rítust, amiket mi nem tudunk elfogadni, másrészt nincs szükségünk erre az engedélyre, hogy éljünk azzal a joggal, amit az idők végezetig megkaptunk.

Ám ez az első gesztus (kérjük, kövessék más gesztusok is) eloszlatja a gyanút a tridenti misével kapcsolatban, és felszabadítja a tanácstalan katolikusok lelkiismeretét, akik haboztak ezen a misén részt venni.